

היא יצאה בדרכה הביתה, והגיטה לסוף עגום בבית זה

עדרת

שמונה בערב. רחלה לוי לא חזרה עדיין הביתה.

שמונה וחצי. האם מסתובבת מצד אל צד בדאגה. "מה קרה לילדה?" היא שואלת. "כל יום היא חוזרת לפני שמונה."

כעבור חצי שעה מאבדת האם את סבלנותה ויוצאת אל חדר המדרגות. בתשע בדיוק נשמעת זעקה מחרישה.

"מה עשו לרחלה? דם!" הצעירה המוכתמת בדם, שבגדיה גם קרועים קצת, עולה בכבדות במדרגות. היא נופלת לזרועותיה של האם ופורצת בייבבה.

ספ בתוך היין

כי ערב אני נוסעת ישר הביתה לי אחר העבודה. סיפרה השבוע רחלה לכתב העולם הזה. הנערה, שעבדה עד לפני ימים ספורים בקפה כינרת, ברחוב הנביאים, לא נרגעה עדיין. כשהיא מספרת את קורות אותו הערב היא עדיין נתקפת בגימגום. "קשה לשכוח דבר כזה," מסבירה תוך כדי התנצלות. "באותו היום, יצאתי כרגיל והלכתי לי

חיים אותי. אז הם אמרו לי, אל תפחד, הכל בסדר. אנחנו רק ניקח אותך הביתה, לטירת הכרמל."

"כל הדרך בנסיעה שאלתי אותם לאן הם לוקחים אותי, ומה הם רוצים לעשות לי. והם ענו: לטירה, לטירה. עד שהגענו לאיזה מקום והם נעצרו."

"לא ידעתי איפה אני נמצאת. יעקוב התחיל להגיד לי: 'בואי נעלה קצת למעלה, לדירה של החבר שלי. רק נדבר קצת ו' תיכף נרד'. אחרי זה התחיל להגיד שהוא אוהב אותי והוא רוצה להתחתן איתי ולהתארס איתי, ורק נדבר שתי מילים, בדירה, ותיכף יקחו אותי בחזרה לטירה. 'לא ידעתי מה לעשות, אז עליתי. הדי

את הדלת. התחיל יעקוב להשכיב אותי. הוא דחף אותי אחורנית למיטה ונשכב עלי. 'אחרי זה הרים לי את השמלה ואני הורדתי אותה חזרה. בקושי ידעתי מה קורה. הוא שוב הרים את השמלה, ולי לא היה יותר כוח בשביל להפסיק אותו..."

מדרגות אל האונס

כשקמה הנערה מהמיטה, לא ידעה עדיין מה אירע לה. היא לבשה את בגדיה והתחילה לצעוד לכיוון הדלת. בדרך היא מעדה ונשארה שוכבת על הארץ. שני הצעירים הרימו אותה, הסיעו אותה עד לביתה. שם הורידו אותה ונימלטו.

האם המוזעזעת לקחה את בתה בזרועותיה, והשכיבה אותה במיטה. אחרי ש' הבינה מה קרה, הרימה קול זעקה מחדש: "מה עשו לילדה שלי, מה עשו לה, היא לא תהיה כבר אף פעם ילדה. היא אשה!" האם העירה את בעלה, ורצה כל עוד רוחה בה אל המשטרה. השוטרים באו איתה, ולקחו את רחלה אל בית החולים ומבט שבחיפה.

"הרופא שבדק את הבת שלי," סיפרה האם, "אמר לי שאני אשמה על הניירות שהיא רשם. כי הם היו חשובים במשפט. אחר כך עשו לילדה שלי בדיקת דם ומצאי שהיה לה איזה ספינה בדם. המנהלים נתנו לי כדור בתוך היין."

לאחר שנמנרו הסיפולים והבדיקות, נלקחה רחלה אל תחנת המשטרה, שם מסרה עדות מלאה. הדירה שבה בוצע האונס, נשארה עדיין בחזקת תעלומה.

השוטרים החלו לנסוע עם הנערה בחזית חופה, כשהם מנסים, ללא הצלחה, לעזור לה להיזכר בדרך בה נסע הטנדר של התוקפים. רק עם שחר הביאו השוטרים את הנשים אל ביתם.

בבוקר הסתובבה האם בין חושבי טירת הכרמל, כשהיא חוקרת אותם על ידידי של אותו צעיר — יעקוב — אותו מאשימה בתה. היא שאלה אותם אם הם מכירים חבר שלו, שהוא גם בעל טנדר.

לבסוף מצאה האם את מבוקשה. היא מיהרה עם הנערה אל תחנת המשטרה, ושם סיפרה על הידוע לה. ביחד עם ה' שוטרים הלכו השניים אל כתובתו של אותו חבר, וכאשר עצר הטנדר המשטרה ליד הבית, פרצה רחלה בבכי. היא זיהתה באותו הרגע את המדרגות אשר בהן עלתה אל דירת האונס.

יעקוב נעצר לחקירה. הוא לא הודה כי ביצע המעשה המיוחס לו, ואילו חברו, בעל הטנדר, טוען כי יעקוב סיפר לו שהנערה היא ארוסתו, לכן אין לו מה לחשוש. מי צודק? הנערה או הצעירים? על כך יפסק בוודאי השופט.

מזועזעת עדיין מאירועי אותו הלילה, יושבת רחלה בבית הוריה ואינה יוצאת, אף לא לרגע. היא הפסיקה גם את עבודתה, כמלצרית בביתקפה, נתקפת בגימגום מדי פעם, כשהיא מספרת על המיקרה המזועזע.

רה נמצאת למעלה, על הגג. נכנסתי, והם התחילו להביא יין. אמרתי להם שאני לא שותה. אמרו לי: אל תפחד, תשתי קצת. שתיתי כי פחדתי. בהתחלה כוס, ואחר כך עוד אחת.

"ככוס השניה הרגשתי שהראש מסתובב לי גורא חזק, ושאני לא יודעת איפה אני נמצאת. העיניים שלי נשארו פתוחות, אבל לא יכולתי לקום או ללכת."

"ראיתי שהשני, החבר שלו, עוזב את החדר ומכבה את האור. אחרי שהוא סגר

אל תחנת האוטובוס. פתאום הרגשתי יד תופסת אותי.

"הסתכלתי אחורה וראיתי את יעקוב. בהתחלה נבהלתי קצת, אבל בכל זאת נר' געתי, כי הוא היה מוכר לי. ראיתי אותו כמה פעמים בטיירה, איפה שאני גרה."

"הוא משך אותי פנימה, אל תוך טנדר שעמד קרוב. בפנים ישב בחור אחר שלא היכרתי. התחלתי לצעוק לאיפה הם לוק'

• כל השמות בדויים — לצורך הכתבה.

הדירה מיסתורין אפף את המקום אליו הובלה הנערה בסנדר. עם השוטרים הגיעה הנערה לדירתה הגג השני. כת לבעל הסנדר, חברו של החשוד באונס.

המדרגות שבעזרתן זיהתה ה' נערה את הבית אליו הובלה עלי ידי שני הצעירים לדירה. השוטרים שיחררו בעזרת הנערה את פרטי המיקרה.

אל האונס בחצות

למאסר חמש עשרה שנה. בגלל הורדת השליש, הוא ישחרר בעוד שבע וחצי שנים.

אבל החנינה ספק אם תשנה הרבה. כי לא בית-המשפט העניש את מחמוד אשר הרג את אימו, בדם קר. מעשהו העניש אותו:

● הנערה שבשבילה הרס את כל חייו התחתנה בינתיים עם מישוהו אחר.

● התינוקת הכושית, האשמה שלא מ' רצונה בכל העניין, נמסרה לאימוץ למשפחה ערבית.

● מחמוד עצמו לקה ברוחו: לפי ה' הגדרה המדעית, הוא במצב של אפאטיה. לא איכפת לו יותר מכלום. הוא אויש לגמרי לכל מה שקורה לו או בסביבתו הקרובה.

מוד סירב. הוא אוהב את ארוסתו נורא. היות וכך, יעץ לו דודו פשוט עצה ידידית: תית לבבית: "לך תרצח את אמן." הוא אמר לו, "לה לא מגיע לחיות. למה לך לתת לה להרוס את החיים שלך?"

לאחר שהשתכנע מחמוד שכל מה שהוא צריך לעשות כדי לקבל את ארוסתו, זה להרוג את אמו החוטאת, הוא קנה אקדח ממסתנן. עסף את ראשו בשמיכה, השאיר בה שני חורים גדולים לעיניו, נכנס לחדר האם ירה בה והרג אותה.

בית המשפט המחוזי פסק גם לנער וגם לדודו מאסר עולם.

ההסבר הפשוט. השבוע עשה נשיא המדינה מעשה נדיר ומיוחד, חנן את מח' מוד הצעיר, והחליף לו את מאסר-העולם

עצה ידידותית. ואז קרה האסון. אמו של מחמוד, לטיסה, ילדה את ילדה השישי. זאת היתה ילדה והיא היתה שחורה כפחם, כושית. היה ברור לכולם, שם בכפר הערבי הקטן, שליד הנחל, שהבת היא לא בתו של בעל האשה, אלא בתו של קרוב המשפחה הכושי.

באותו חודש, כשמחמוד הביא את תש' לום-המוהר השבועי לאבי כלתו, סירב ה' אבא לראות אותו. "אני לא רוצה אותך במשפחה שלי," הוא אמר לו, "האמא שלך שכבה עם כושי, וילדה תינוקת כושית."

אני לא רוצה שתתחתן עם הבת שלי." מחמוד חזר מיואש לביתו והלך לשפוף את לבו בפני דודו, אחי אימו. הדוד ניסה ליעץ לו תחילה למצוא ארוסה אחרת. מח'

תכשיטים. והרבה ניתוחים ומתיחות על הפנים. היא נראית כאילו היא מאוהבת בו מאוד."

תולדות

החטא ועונשו

רק מפני שרצה להתחתן בכבוד — קם מחמוד סולימן ורצח את אמו.

זה היה לפני כשנתיים: מחמוד התאהב בבחו של מוסטפה ורצה לשאת אותה לאשה.

מוסטפה דרש ארבעת אלפים לירות מוהר, אבל זאת לא הייתה בעיה. מחמוד סולימן, כמו כל ערבי צעיר ובריא, התחיל לעבוד כדי להרוויח את דמי-המוהר, ותוך זמן מועט הוא הספיק להשליש לידי מוסטפה אלף ו' מאתיים לירות.